

ΙΣΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΤΑΛΟΣ

Ὁ Ἰσπανὸς βραχύλογος, ἀρρενωπὸς τὸ κάλλος·
Ὁ Ἰταλὸς ἀδόλεσχος, ὡς τέττιξ εἶναι λάλος.
Ὁ πρῶτος εἶναι ῥωχελής, ὁ δὲ ἀέρος τάχος,
Υψίφωνος ὁ Ἰταλός, ὁ ἄλλος ταυρομάχος.
Ἀμφότεροι ἔχουν βωμόν· ὁ Ἰσπανὸς βωμόν του
ἔχει τὴν ἐκκλησίαν του, ὁ δὲ τὸ θέατρον του.

Φαιδρὰ ὁ ἥδη Ἰταλὸς οἰκία ὀψιπλούτου·
Ἐνδόξον πύργον παλαιοῦ στερρόν ὁ ἄλλος τεῖχος·
Ὁ πρῶτος ἐργχειρίδιον καὶ ὄχι σπάθη Βρούτου ...
Εἰφους ὁ Ἰσπανὸς κλαγγή, οὐχὶ συρίζων ἤχος.
Ὁ Ἰσπανὸς ἀγέλαστος, ὁ δὲ φαιδρὸς συμπότης·
Ἱπποτικὸς ὁ Ἰταλός, ὁ Ἰσπανὸς Ἱπότης...

Σύντρονος ὁ Ἰσπανός· φαιδρὸς ἀείποτε ὁ ἄλλος·
Ὁ πρῶτος μόνον μειδιά, ὁ ἕτερος καρχαίει·
Ὁ εἰς ἀξιοπρέπεια, κραυγῶν ὁ ἄλλος σάλος·
Ὁ Ἰταλὸς ὡς παῖς θρηγεῖ, ὁ δὲ κρυφὰ στενάζει ...
Ἀμφότεροι ζηλότυποι· Ὁθέλλοι, κ' ἔτι πλέον·
Ὡς Τίγρις πλήν ὁ Ἰταλός· ὁ Ἰσπανὸς ὡς Λέων!

Ὁ πρῶτος ἐπὶ ὤμις χρυσῇ· ὁ ἄλλος στρατιώτης.
Ἀγέρωχος ὁ Ἰσπανός· ὁ ἄλλος ματαιώτης.
Ὁ Ἰσπανὸς εἶναι ἐχθρὸς καὶ φίλος πλήν μεγάλος·
Ἐχθρὸς ὡς φίλος πάντοτε θανάσιμος ὁ ἄλλος·
Ὁ εἰς Σερὶ ὁ δὲ Σιρὶ στοιχεῖον τοὺς χωρίζει,
Πλήν ἔχουσιν ἀπόστασιν ἢν λέξις δὲν ὀρίζει ...

Ἡ γλῶσσα ἡ Ἰταλικὴ ἐρώτων ἔχει μύρον,
Πλήν τὴν μεγαλοπρέπειαν δὲν ἔχει τῶν Ἰβήρων·
Εἶν' ἀρμονία ἐρώτος ἅλλ' ὄχι καὶ παιάνων·
Δὲν ὀμιλοῦν τὰ Χερουβείμ τὴν γλῶσσαν τῶν Τιτάνων...

Ὁ Ἰσπανὸς ὅταν λαλήῃ διὰ μαχῶν συγκρούσεις,
Ἀστράπτουν ξίφη· πόλεμον θὰ ἴδῃς καὶ θ' ἀκούῃς!

Ὁ Ἰταλὸς εἶναι κραυγή, ὀχλαγωγὸς μέγας·
Ἐπαραστάσεως πυρά, ὁδόφραγμα ὁ ἄλλος ...
Προληπτικὸς ὁ Ἰταλός· προληπτικώτερός του
Ὁ Ἰσπανός· φανατισμὸς καλεῖται ὁ Θεὸς του·
Τουρκομαμάδας γίνεται πρὸς δόξαν τοῦ ραοῦ του
Καὶ μάχεται κατὰ Θεοῦ πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ του!

Ἐκδίκησιν ὁ Ἰταλὸς βυσσοδομεῖ κωνεῖον·
Εἰφους, πυρός, ὁ Ἰσπανός, οὐχὶ δηλητηρίου ...
Μὲ τοὺς ὀδόντας τὸν ἐχθρὸν ἠξέυρει τὰ φονεύει·
Ὁ Ἰταλὸς ὅμως κτυπᾷ καὶ ὅταν σὲ θωπεύῃ.
Ὁ Ἰσπανὸς ἔτι τηρεῖ τοῦ Μεσαιῶνος ὕψος·
Ὁ ἄλλος εἶναι εὐχαρὶς, θρασύς, στωμύλος, τύφος.

Κ' οἱ δύο εἰς τοῦ ἐρώτος ὑπέικουσι τοὺς νόμους·
Λατρεύουν τοὺς ρυκερινὸς ἀμφότεροι τοὺς κώμους·
Ὡς τὸν Ἐρνάνην τοῦ Οὐγγῶ ὁ εἰς πρὸ Σόλας νεύει·
Ὡς τὸν Ἐρνάνην τῆς Σκηρῆς ὁ Ἰταλὸς λατρεύει...
Κιθάραν παίζει· σοβαρὸν ὁ ἄλλος ἔχει ὕψος.
Παίζει τὸ Μαρδολῖνον του πλήν παίζει καὶ τὸ ξίφος!

Ἀράβων εἰς τοῦ Ἰσπανοῦ τὰς γλέβας αἷμα ῥέει
Καὶ τοῦ φλογίζει τὴν ψυχὴν καὶ καίεται καὶ καίει·
Πῦρ ἔχει καὶ ὁ Ἰταλός· φλογίζεται ἐπίσης,
Ἀλλὰ τὸ σβύνει πάντοτε ἡ ἄλλη αὐτοῦ γνῶσις ...
Ἐνὸς ἡλίου φλογεροῦ νιὸς τοὺς ὀνομάζουν·
Πλήν ἄν καὶ ὀμοιάζουσι ποσὼς δὲν ὀμοιάζουν!

Κατὰ τὴν Δεξιμόριον τοῦ 1889.

Α. Παράσχος

IBAN TΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 88).

Ἀρετήρησα τὴν Ζηναΐδα καί, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐφαίνετο ὅτι ἐκυριάρχει ὁ δῶν ἡμῶν. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς μετώπου, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ὀφρύων τῆς, ἀνετηκλᾶτο πνεῦμα τόσῳ ψυχλόν, διάνοια τόσῳ ἥρεμος, δύναμις τόσῳ ἐπιτακτικῇ, ὥστε εἶπον κατ' ἐμαυτὸν:

«Σὺ ἡ ἰδίᾳ εἶσαι ἡ βασίλισσα».

— Ὅλοι τὴν περιστοιχίζουσιν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζηναΐς, ἕκαστος τῇ ἀπευθύνει κολακευτικούς λόγους.

— Θέλει νὰ τὴν κολακεύσῃν; ἠρώτησεν ὁ Λούδχιν.

— Τί ἀνυπόφορος! Παντοτε μὲ διακόπτει! Ἀλλά, φίλε μου, ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν κολακείαν;

— Ἀκόμῃ μίαν τελευταίαν ἐρώτησιν,

εἶπεν ὁ Μαλέδσκυ, ἡ βασίλισσα εἶχε σύζυγον;

— Δὲν τὸ ἐσκέψθην αὐτό. Ὅχι. Διὰ τὴν νὰ εἶχε σύζυγον;

— Τῶνόντι, αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Διὰ τὴν νὰ εἶχε σύζυγον, προσέθηκεν ὁ Μαλέδσκυ γαλλιστί.

— Εὐχαριστῶ, τῷ ἀπάντησεν ἡ Ζηναΐς ἐπίσης γαλλιστί.— Λοιπὸν ἡ βασίλισσα ἀκούει τὰς κολακείας ταύτας. ἀκούει ἐπίσης καὶ τὴν μουσικὴν, ἀλλ' οὐδένα ἐκ τῶν κεκλημένων τῆς παρατηρεῖ. Ἐκ τῶν ἑξ μεγάλων παραθύρων φαίνεται ὁ γλυκὺς καὶ ἀστερόεις οὐρανός, ὁ σκοτεινὸς κῆπος καὶ τὰ μεγάλα δένδρα του· ἡ βασίλισσα παρατηρεῖ εἰς τὸν κῆπον τοῦτον. Ἐκεῖ κάτω, ἐν τῷ κήπῳ, παρὰ τὰ δένδρα, ὑπάρχει μακρὰν, πηγὴ, λευκὴ ἐγειρομένη ὡς φάσμα ἐν τῇ νυκτί. Ἡ βασίλισσα μέσῳ τῶν συνομιλιῶν καὶ τῆς μουσικῆς ἀκούει τὸν τοῦ ὕδατος αὐτῆς θροῦν. Παρατηροῦσα δὲ εἰς τὸν κῆπον,

σκεπτεται: «Ὅλοι σεῖς εἰσθε νέοι, εἰσθε γενναῖοι, εἰσθε εὐφρεῖς καὶ πλούσιοι, μὲ περιστοιχίζετε, ἀφαρπάχετε πᾶσαν λέξιν ἐξερχομένην τοῦ στόματός μου, εἰσθε ἐτοιμοὶ ν' ἀποθάνητε πρὸ τῶν ποδῶν μου, μοὶ ἀνήκετε»· καὶ ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν πηγὴν, ἐκεῖ εἰς τὸν ψιθυρὸν τοῦ ρέοντος ὕδατος, μὲ περιμένει ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκω. Δὲν φέρει πλοῦσια ἐνδύματα, οὔτε πολυτίμους λίθους. Εἶνε ἄγνωστος, ἀλλὰ μὲ περιμένει, εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ὑπάγω πρὸς συνάντησίν του, καὶ ἡ μεγαλειτέρα δύναμις δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ὅταν θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν, νὰ μείνω μετ' αὐτοῦ, νὰ χαθῶ ἀκόμῃ μετ' αὐτοῦ, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν σκοτεινὸν κῆπον, εἰς τὸν θροῦν τῶν δένδρων, εἰς τὸν ψιθυρὸν τὰς πηγῆς ...»

Ἦδῃ ἡ Ζηναΐς ἐδιώκησε.

— Αὐτά, εἶνε ἐπινόησις; ἐρωτᾷ πονηρῶς ὁ Μαλέδσκυ.

Ἀλλ' ἡ Ζηναΐς οὐδὲ κἂν ἠτένισεν αὐτόν.

— Καὶ τί θὰ ἐκάμνομεν ἡμεῖς, ἐάν συγκατελεγόμεθα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν κεκλημένων τῆς βασιλείας; ἠρώτησεν ὁ Λούσχιν, καὶ ἐάν ἐγνωρίζομεν τὴν ἵπαρξιν τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου πλησίον τῆς πηγῆς;

— Περιμένετε! περιμένετε! ἀπήντησεν ἡ Ζηναῖς. Θὰ σὰς εἰπῶ τί θὰ ἐκάμνεν ἕκαστος ἐξ ὑμῶν. Σεῖς, Βελοδζορόβ, θὰ τὸν προσεκαλεῖτε εἰς μονομαχίαν. Σεῖς, Μαϊδανόβ, θὰ ἐκάμνετε δι' αὐτὸν ἐν ἐπιγράμμα. Θὰ ἐκάμνετε ἓνα σωρὸ σατύρας δι' αὐτὸν ὡς ὁ Βαρδιέ, καὶ θὰ τὰς κατεχωρίζατε εἰς τὸν «Τηλέγραφον». Σεῖς, Νιρμάτσκι, θὰ τῷ ἐδανείζεσθε... ὅχι, ὅχι, θὰ τῷ ἐδανείζετε χρήματα μὲ τόκον. Σεῖς, ἱατρεῖ..., διεκόπη, .. δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐκάμνετε... — Ὡς ἱατρὸς τῆς βασιλείας, εἶπεν ὁ Λούσχιν, θὰ συνεβούλευον τὴν αὐτῆς Μεγαλειότητα νὰ μὴ διδῇ ἐορτάς, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἱπτάται ἀλλαχοῦ.

— Ἰσως θὰ εἴχετε δίκαιον. Καὶ σεῖς, κόμνη... — Καὶ ἐγώ; ἐπανέλαβεν ὁ Μαλεῦσκι, πονηρῶς μειδιάσας.

— Σεῖς θὰ προσεφέρατε εἰς αὐτὸν δηλητηριασμένα κομψέτα.

Ὁ Μαλεῦσκι ἐμόρφασεν ἐλαφρῶς, καὶ ἐπὶ τίνα στιγμήν, ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφρασε κατὰ τὸ μοχθηρὸν καὶ δόλιον παρευθὺς ὅμως ἐξεργάγη εἰς γέλωτα. — Καὶ σεῖς, κύριε Βαλδεμάρ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζηναῖς. Ἀλλ' ἀρκεῖ, ὡς ἀρχίσωμεν ἄλλο παιγνίδιον.

— Ὁ κύριος Βαλδεμάρ, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του τοῦ ἀκολουθοῦ τῆς βασιλείας, θὰ ἐσήκωνε τὴν οὐρὰν τοῦ φορέματός της, ὅταν θὰ μετέβαινε εἰς τὸν κῆπον, εἶπεν ὁ Μαλεῦσκι μὲ τόνον πλήρη μίσους.

Ἡ γέρων πλῆρης ἀγανακτήσεως, ἀλλ' εὐθὺς ἡ Ζηναῖς ἔθηκε τὴν χεῖρα της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ διὰ τρεμούσης πως φωνῆς:

— Οὐδέποτε σὰς ἔδοσα τὸ δικαίωμα, κύριε κόμνη, νὰ εἰσθε αὐθάδης, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἐξέλθετε, εἶπε δεικνύουσα τὴν θύραν.

— Ἀλλὰ συγγνώμην, πριγκίπισσα... ἐψιθύριζεν ὁ Μαλεῦσκι, γενόμενος ὡχρότατος.

— Ἡ πριγκίπισσα ἔχει δίκαιον! ἀνέκραξεν ὁ Βελοδζορόβ, ἐγερθεὶς ἐπίσης.

— Α! ὅχι δά. Δὲν ἐπίστευον... Μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς λόγους μου δὲν ὑπῆρχε τίποτε τό... Δὲν εἶχον διόλου τὸν σκοπὸν νὰ προσβάλω κανένα.

Ἡ Ζηναῖς προσέδλεψεν αὐτὸν καὶ ἐμενιδίασε ψυχρῶς.

— Ἔστω, μένιντε, προσέθηκε μὲ περιφρονητικὸν ὕψος. Ὁ κ. Βαλδεμάρ καὶ ἐγώ, ἐθυμώσαμεν διὰ παραμικρὸν πρᾶγμα. Ἐύχαριστεῖσθε πολὺ νὰ χύνετε τὸ δηλητηριόνο σας... Ὅπως θέλετε!..

— Συγγνώμην, ἐπανέλαβε καὶ αὐτὴς ὁ Μαλεῦσκι.

Ἐγὼ δὲ ἀναμνησκόμενος τὸ νεῦμα τῆς Ζηναῖδος, ἐσκεπτόμην, ὅτι καὶ πραγματικὴ βασιλίσσα δὲν θὰ ἐδείκνυε μετὰ μεγαλειότητος ἀξιοπρεπείας καὶ ἐπιτακτικότητος τὴν θύραν εἰς τὸν Μαλεῦσκι.

Τὸ παίγνιον τοῦ φάν δὲν ἐξηκολούθησε πλέον μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην. Ὅλοι ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἐστενοχωρημένους, καὶ

ἐκ τῆς συμβάσεως σκηνῆς, καὶ ἐκ τινος αἰσθήματος, ὅπερ δὲν ἠδύναντο μὲν νὰ ἐννοήσωσιν, ἀλλ' ὅπερ ἐδάρυνεν ἐπὶ τῆς καρδίας των, καὶ περὶ οὗ οὐδεὶς μὲν εἶχε εἰπῇ τι, ὅπερ ὅμως ἠσθάνετο ἕκαστος ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν τῷ πλησίον του συγχρόνως.

Ὁ Μαϊδανόβ μὰς ἀνέγνωσε τὰ ποιήματά του καὶ ὁ Μαλεῦσκι τὰ ἐπὶ ἠνέσεν ἐνθουσιωδῶς.

— Πῶς θέλει νὰ φαίνεται ἐνάρητος τώρα, μοὶ ἐψιθύριζεν ὁ Λούσχιν.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησαν. Ἡ Ζηναῖς ἔγεινε παρευθὺς σκεπτικὴ. Ἡ γραῖα πριγκίπισσα ἐμνήνυσεν ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν. Ὁ Νιρμάτσκι ἤρχισε νὰ παραπονῆται διὰ τοὺς ρευματισμούς του.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν προσεπάθουν νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ μάτην. Ἡ ἀήγησις τῆς Ζηναῖδος μοὶ εἶχε προσενηῖσει μεγάλην ἐντύπωσιν. «Εἶνε δυνατόν νὰ ἐνυπῆρχε εἰς αὐτὴν ὑπαινυγμός τις; Καὶ τίποτε ἐξ ὧσιν εἶπε δὲν εἶνε πραγματικόν; Τί νὰ συμπεράνω; Ὅχι, ὅχι! εἶνε ἀδύνατον», ἐψιθύριζον στριφογυρίζων ἐν τῇ κλίνῃ μου. Ἀλλ' ἀνεμνησκόμεν τὴν ἐνφρασίν τῇ Ζηναῖδος κατὰ τὴν διήγησιν... Ἀνεμνησκόμεν τὰς ἐπιφωνήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον διαφύγει τὸν Λούσχιν ἐν τῷ κήπῳ Νεοκουτοχνόε, τὴν μεταβολὴν τῆς πρὸς με διαγωγῆς τῆς Ζηναῖδος, καὶ μύριαι ὑποψίαι κατέκλυζον τὸν νοῦν μου.

«Ποῖος νὰ εἶνε;»

Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἵπταντο ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τὰς ἐδάλεπον κεχαραγμένας ἐν τῇ σκοτίᾳ. Μοὶ ἐφαίνοντο ὡς φοβερὸν καὶ χαμηλὸν νέφος, ἐπικείμενον βαρὺ ἐπ' ἐμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἀνέμενον νὰ ἰδῶ ἐκρηγνύμενον τὸν κεραυνόν.

Εἶχον συνηθίσει πολλὰ πράγματα παρὰ τοῖς Ζασσεκίν· τὴν ἀταξίαν των, τὰ ἐν αἰθοῦσῃ κηρία των, τὰ τεθραυσμένα μαχαροπύρωνα, τὸ ἀπότομον τοῦ Βονιφάτιου, τὰ ὑπερὰ τῶν θαλαμηπόλων ἐνδύματα, τὴν ἐνδυμασίαν τῆς γραίας πριγκίπισσας καὶ ὅλην αὐτὴν ἡ ἀταξία τῆς ζωῆς δὲν μοὶ ἐπροξέειν τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω κατὰ τι ἀπροσδιόριστον, ὅπερ ἠσθανόμην ἐνυπάρχον ἐν τῇ Ζηναῖδι. «Τυχодиωκτὶς», εἶχεν εἶπει ποτὲ ἡ μήτηρ μου! «Τυχодиωκτὶς», αὐτὴ! τὸ εἰδωλόν μου! ἡ ζωὴ μου! Τὸ ἐπίθετον τοῦτο μὲ ἐβλόγιζεν. Ἐκρυπτον τὴν κεφαλὴν μου ἐν τῷ προσκεφάλῳ, ὅπως ἀποφύγω τὴν ιδέαν ταύτην, ἡ ὁποία περιέπτατο ἐν τῷ νῷ μου. Μολονότι ἤμην ἡγανακτημένος, θὰ ἠδυνάμην τὰ πάντα νὰ διαπράξω, τὰ πάντα νὰ ὑποφέρω, ἵνα τεθῶ εἰς τὴν θεοὶν τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου, παρὰ τὴν πηγὴν!.. Τὸ αἷμά μου ἐδραζε, καὶ πάλιν ἡ παραφορὰ τῆς φαντασίας μου μ' ἐφῆρεν εἰς τὸν κῆπον, εἰς τὴν πηγὴν! Ἐπειτα ἐσκέφθην: Ἐάν μετέβαινα τώρα εἰς τὸν κῆπον. Καὶ παρευθὺς ἐνεδύθην καὶ ἐξῆλθον.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ. Ἀσθενὴς ἤκούετο ὁ θροῦς τῶν δένδρων. Γλυκεῖα αὔρα ἦτο περιεχυμένη. Ἐκ τοῦ λαχανοκήπου ἀνεδίδετο ἡ ὁσμὴ τοῦ μαράθρου. Διέτρεξα ὁδὰς τὰς δένδροστοιχίας. Ὁ ἀσθενὴς τῶν βημάτων μου κρότος μὲ ἠνώχλει καὶ συγχρόνως μ' ἐνεθάρρυνε. Ἐνίστε ἰστάμην,

περιέμενον! Ἡκροώμην τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ταχεῖς τῆς καρδίας μου κτύπους. Τέλος ἐπλησίασα ἓνα φράκτιν καὶ ἐστηρίχθην εἰς πάσσαλόν τινα.

Αἰθνης, μήπως ἦτο τῆς φαντασίας μου; εἶδον φάσμα γυναικός. Παρετήρουν προσεκτικῶς ἐν τῷ σκότει, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν μου. «Τί εἶνε λοιπόν; Εἶνε κρότος βημάτων αὐτός τὸν ὁποῖον ἀκούω, ἢ ἀκόμην εἶνε οἱ κτύποι τῆς καρδίας μου;»

— Ποῖος εἶν' ἐκεῖ; ἐτραύλισα.

«Τί τρέχει; Δὲν ἦτο πεπνυγμένος γέλως, αὐτός, τὸν ὁποῖον ἤκουσα, δὲν ἦτο θροῦς τοῦ φυλλώματος, ἢ μᾶλλον στεναγμός πλησίον τοῦ ὠτός μου;» Ἡρχισα νὰ φοβούμαι.

— Ποῖος εἶν' ἐκεῖ, ἐπανέλαβον, χαμηλότερον ἔτι.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐταράχθη ὀλίγον. Ἐν τῷ οὐρανῷ λάμπουσα ἐχαράχθη γραμμὴ ἥτο ἡ λάμψις ἐκλείποντος ἀστερος.

— Ζηναῖς! ἠθέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέλιπεν εἰς τάχειν μου. Αἰθνης τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀκίνησίαν του, ὡς συχνάκις συμβαίνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Καὶ αὐτοὶ οἱ γρύλλοι ἔπαυσαν νὰ τρύζωσιν ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἡκούσθην μόνον ὁ κρότος κλειομένου παραθύρου. Περιέμεινα ἔτι ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψα εἰς τὴν ψυχράν ἡδὴ κλίνην μου.

Ἡσθάνομην ἐν ἑαυτῷ παράδοξον ταράχην, ὡσεὶ ἐπέστρεψον ἐκ συναντήσεως εἰς ἡν μόνος ἐγὼ εἶχον μεταβῆ, καὶ καθ' ἡν διέβην παρὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου, χωρὶς νὰ γευθῶ αὐτῆς.

ΙΣΤ'.

Τὴν ἐπομένην εἶδον ἀπαξ μόνον διερχομένην τὴν Ζηναῖδα. Ἀνεχώρησεν ἐφ' ἀμάξης μετὰ τῆς γραίας πριγκίπισσας· συνήντησα ὅμως τὸν Λούσχιν, ὅστις μόλις μὲ ἠξίωσε χαρетиσμοῦ. Εἶδον ἐπίσης καὶ τὸν κόμνητα Μαλεῦσκι, ὅστις μοὶ ὠμίλησε μὲ λίαν φιλικὸν τρόπον. Ἐξ ὧσιν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐπαύλεως, αὐτὸς μόνος ἠδυνήθη νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ ἡ μήτηρ μου τὸν ἠγάπα. Ὁ πατήρ μου ὅμως οὐδόλως τὸν ὑπέφερε, καὶ ἐφῆρετο πρὸς αὐτὸν μὲ τρόπον σχεδὸν ἐνέχοντα προσβολήν.

— Ὡ! κύριε ἀκόλουθε, μοὶ λέγει γαλλιστὶ ὁ Μαλεῦσκι. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι σὰς συνήντησα. Πῶς ἔχει ἡ ὥραία βασιλίσσά σας;

Ἀλλ' ἡ ὥραία καὶ φαιδρὰ μορφὴ του τόσον μοὶ ἐφάνη ἀντιπαθητικὴ, καὶ μὲ παρετήρει μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ περιφρονητικὸν ὕψος, ὥστε οὐδόλως τῷ ἀπῆντησα.

— Ἐξακολουθεῖτε νὰ εἰσθε θυμωμένος; ἐξηκολούθησεν, αὐτὸ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον! Δὲν σὰς ὠνόμασα ἐγὼ ἀκόλουθον, καὶ οἱ ἀκόλουθοι εὐρίσκονται συνήθως πλησίον τῶν βασιλίσσῶν· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ σὰς παρατηρήσω, ὅτι δὲν ἐκτελεῖτε καλῶς τὰ καθήκοντά σας.

— Πῶς δηλαδὴ;

— Οἱ ἀκόλουθοι πρέπει νὰ μὴ ἀποχωρίζονται ποτὲ ἀπὸ τὰς κυρίας των. Οἱ ἀκόλουθοι πρέπει νὰ γνωρίζουν πᾶν ὅ,τι αὗται πράττουν. Ὁφείλουσι μάλιστα νὰ

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἀποθανὼν Γ. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου
τῶν Ἐξωτερικῶν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΑ

Στηθεὶς ἐν τῷ Ζαππεῖῳ Κωνσταντινουπόλεως
(Ἔργον Γ. Βρούτου)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ ΟΜΗΡΙΔΗΣ

Ὁ ἀποθανὼν πρόην Δήμαρχος
Πειραιῶς

ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΡΕΙΣ ΛΕΥΚΑΣ ΑΡΚΤΟΥΣ

ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτῶν νυχθημερόν, προσέθετο χαμπλοφῶνως.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

— Τί ἐννοῶ; Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφῶς: νύκτα καὶ ἡμέραν. Τὴν ἡμέραν εἶνε μικρότερον τὸ πρᾶγμα, ὑπάρχει τὸ φῶς, καὶ ὁ κόσμος βλέπει· ἀλλὰ τὴν νύκτα δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό, τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένῃ τις κανὲν δυστύχημα. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ κοιμᾶσθε τὴν νύκτα, καὶ νὰ ἐπαγρυπνήτε, νὰ ἐπαγρυπνήτε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις. Βεβαίως θὰ ἐνθυμῆσθε πολὺ καλὰ τὴν νύκτα, εἰς τὸν κῆπον, πλησίον τῆς πηγῆς· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν σας. Καὶ ἔπειτα θὰ μὲ χρεωστεῖτε χάριν, φίλτατε.

Ἦτα ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ μοὶ ἐστρεψε τὰ πόδια. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω μεγάλαν σημασίαν εἰς τοὺς λόγους του· ἀλλὰς τε εἶχε τὴν φήμην μεγάλου ἐμπαίκτη καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ ραδιοῦργῇ τοὺς ἄλλους εἰς χορὸν μετνημφισμένων, εἰς ὃ συνέτεινε μεγάλως καὶ ἡ φύσις του, κλίνουσα εἰς τὸ ψεῦδος μέχρις ἀσυνειδησίας.

Μήπως ἠθέλησεν ἀπλῶς νὰ μὲ πειράξῃ; ἀλλ' ἔκαστος τῶν λόγων του εἰσέδυσεν ὡς δηλητήριον εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ εὐθύς τὸ αἷμα ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

«Ἰδοὺ λοιπὸν τί συμβαίνει, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ἔχει καλῶς! Δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ὅτι καὶ τι μὲ εἰλκυε πρὸς τὸν κῆπον. Καλὰ λοιπὸν! δὲν θὰ γείνῃ πλέον αὐτό», ἀνέκραγα ὑψηλοφῶνως καὶ ἐτυπτον τὸ στῆθος διὰ τῆς πυγμῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ γείνῃ οὕτω.

«Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Μαλέσκου ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς τὸν κῆπον; Ἰσως ἐπροδόθη μόνος του, διότι ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ τὸ λέγῃ, ἢ μήπως ἦτο ἄλλος τις;» — Ὁ φραγμὸς τοῦ κήπου μας ἦτο λίαν χαμπλὸς καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸν διασκελίσῃ τις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅστις πῆρῃ εἰς τὰς χεῖρας μου δὲν θὰ καλοπεράσῃ, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ τὸ πάθῃ κανεὶς. Ὁ ἀποδείξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν προδότριαν (τὴν ἀπεκάλουν προδότριαν) ὅτι ἤξεύρω νὰ ἐκδικούμαι.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἤνοιξα τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἔλαβον ἐν ἀγγλικὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀγοράσει τελευταίως· ἐδοκίμασα καλῶς τὴν κοπὴν του, καί, μὲ συνεσπασμένης ὀφρὺς, μὲ ἀπόφασιν ψυχρὰν καὶ μυστηριώδη, τὸ ἔκρυψα εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ὡς νὰ ἦμην ἐξοικειωμένος μὲ τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις.

Ἡ καρδία μου συνεστέλλετο ἐκ τῆς μυκωμένης ἐν ἐμοὶ ὀργῆς, καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἔμεινα σύννους, μὲ τὰ χεῖράν ἀκίνητα. Δὲν ἔκαμνον ἄλλο ἢ νὰ πηγαινοέρχωμαι ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, θλίβων ἐν τῇ χειρὶ μου τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχεν ἥδη θερμανθῇ ἐν τῷ θυλακίῳ μου, προετοιμαζόμενος εἰς πρᾶγμα τι τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον.

Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν νέων τούτων καὶ ἀγνώστων μοι αἰσθημάτων τόσον εἶχον ἀ-

φαιρεθῇ, ὥστε πᾶν ἵχνος τῆς Ζηναΐδος ἐξέλειπεν ἀπὸ τῆς διανοίας μου.

Μοὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ νὰ ἴκουον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ γνωστὸν:

«Ἀλέκο, παιδί μου, ποῦ πηγαίνεις, πουλάκι μου; Ἡσυχάσε, παιδί μου, κοιμήσου!...» Καὶ ἔπειτα: «Ἀχ! τί ἔχεις, εἶσαι καταματωμένος!... τί ἔκαμες;...—Τίποτε!»

Μὲ τί σκληρὸν μειδίσμα ἐπανελάμβανον: «Τίποτε».

Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἀπὸ τινος χρόνου ἐπρόδιδε καλῶς κρυπτομένην ὀργὴν, παρετήρησε τὸ λυπηρὸν ὕψος μου, καὶ μοῦ εἶπε διαρκούντος τοῦ δείπνου:

— Τί φουσκώνεις ἐστὶ, τί ἔχεις;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐμειδίσμα βεβιασμένως, σκεπτόμενος «ἐάν ἐγνώριζον.» (Ἐπεται συνέχεια) Μετφρ. Γ. Σ.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΟΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἐξ ὅλων τῶν συναισθημάτων ὅσα διεγείρει ὁ Ἔρως, τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραβληθῇ μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δοκιμάζετε, βλέποντες ἀνοιγομένην αἰφνιδίως θύραν ἣν ἐνομιζατε κλειστήν.

Ἐν τῇ ζωῇ, πολὺ γρηγορώτερα μπαίνουν πολλάκις εἰς τὴν πόρταν ὁποῦ θέλουν ἐκεῖνοι ὅσοι περιμένουν τὴν σειρὰν τῶν, παρὰ ἐκεῖνοι ποῦ σπρώχνουν τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἔμβουν.

Ἡ κυριώτερα ἴσως διαφορὰ μεταξὺ πολλῶν παραφρόνων καὶ πολλῶν νομιζόμενων φρονίμων εἶνε μόνη ἡ ἀνικανότης ἣν ἔχει ὁ παράφρων περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἡμπορεῖ νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλους ἐκ τῶν ὁμοίων του τὴν τρέλλαν ἢ ἥς κατέχεται.

Ἡ ἀνανδρία κατορθώνει νὰ εὐρίσκη δικαιολογίας κ' ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου πᾶς τις θὰ ὑπέθετεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν δι' αὐτὴν παρὰ μομφαί.

Οὐδένα τῶν ὑπαρχάντων μέχρι σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς ἐδεδεύχθη ὁδὸν τὸν Ἰώδ. Ἄν ἐδλέπατε ἐν τῇ πραγματικότητι ἄνθρωπον κυλιόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν, πλήρη πληγῶν, ξύνοντα αὐτὰς μὲ τὸ κεραμίδι του, καὶ κατενχαριστημένον δι' ὅλα αὐτά, καὶ ἔπειτα σὰς ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ τὸν θαυμάζετε καὶ νὰ τὸν μιμῆσθε, πῶς θὰ σὰς ἐφαίνετο, παρακαλῶ;...

Τί περίεργα πράγματα! Ὅταν σὲ βλέπῃ εἰς τὸν δρόμον, ὁ μπαρμπέρης σὲ κυττάζει εἰς τὰ γένεια, ὁ παπουτσῆς σὲ κυττάζ' εἰς τὰ παπούτσια, ὁ ράπτης σὲ κυττάζει εἰς τὰ ροῦχα, καὶ οὕτω καθέξῃς. Τί περίεργα πράγματα!

Οἱ παλαιοὶ οἶνοι, ὠριμάζοντες πολὺ, σπάζουν ἐνίοτε τὴν μποτίλλαν. Αἱ παλαιαὶ ιδέαι, παραμένουσιν ἐπὶ πολὺ ἐν-

τὸς αὐτοῦ καὶ ἀνακινούμεναι ἀνεκτέλεστοι, σπάζουν ἐνίοτε τὸ κεφάλι.

Θεέ μου, φύλαττέ με ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ξεύρω πῶς νὰ φυλαχθῶ ἀπὸ τὰ θηρία.

Πέντε ἀγγλοὶ πέντε ἀσχημαῖς, πέντε γάλλοι πέντε τρέλλαις, πέντε γερμανοὶ πέντε συμφύροντα, πέντε ἰταλοὶ πέντε μουσικαῖς, πέντε ἑλλήνες δέκα ἀνοηδαῖς.

Γιὰ φαντάσου διὰ μίαν στιγμὴν νὰ εἶσαι ψωμᾶς καὶ νὰ περιέλθῃς εἰς τοιαύτην φτώχειαν ὥστε νὰ μὴν ἔχῃς ψωμί νὰ φῃς!...

Τρομερὰ μὲ ἐνοχλεῖ ὅταν μ' ἐρωτοῦν εἰς τὸν δρόμον ἢ ἄλλου ποθενά, καὶ ἀγνωστοὶ σου ἀνθρώποι πολλάκις, ὅπως συνήθως, τί ὥρα εἶνε. Καὶ διὰ ν' ἀπαλλαχθῶ ἐπιτέλους, σκέπτομαι νὰ κάμω τὸ ἐξῆς:

Νὰ προμνηθεύω μίαν μεγάλαν ἀγγλικὴν μάχαιραν, δίστομον, καὶ ὅταν κανεὶς τύχη νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἐκ νέου, νὰ τὴν ἐξάγω ἀμέσως, καὶ νὰ τοῦ λέγω αἰφνιδίως:

— Ὁ, τι ὥρα καὶ ἂν εἶνε, θὰ εἶνε ἡ τελευταία σου!

Ὑποθέτω ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ πολλοὺς θὰ κ ο π ῃ ἢ ὀρεῖς αὐτῇ.

Ἰξίων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Ἐκ τοῦ στενοῦ, ὡς τουρκικῆς πόλεως, δρομίσκου τοῦ Ψυρρῆ, σιρφετὸς διέρχεται, ποικίλος, ἀνθρώποι καὶ κτήνη, παιδία καὶ γυναῖκες, νοικοκυραῖοι καὶ ἐργάται, λαϊκὸν πλῆθος, πηγαῖνον ἢ ἐρχόμενον, διαφοροτρόπως ἐνδυμένον, ὡς ἐν ἀπόκρεφ προχείρῳ, πληροῦν βόμβου τὴν μικρὰν ὁδόν. Κορασίδες φέρονται τὰς στάμνας τῶν εἰς χεῖρας, διευθύνονται συχνά, πρὸς τὴν πλησίον βρύσιν τῆς πλατείας, διὰ νὰ τὰς γεμίσουν, μαθηταὶ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ σχολείου, ὀψοκομισταί, λούστροι, πλύστραι, μοδιστροῦλες, ἐμποροῦπάλληλοι, δικηγόροι ἐνίοτε μὲ δικογραφίας ὑπομάλῃς ἐξερχόμενοι τοῦ κοντινοῦ κακουργωδικείου, ρωσσοφόροι κάποτε, βρακάδες ποῦ καὶ ποῦ, στρατιωτῶν πηλίκια καὶ ἀρδύλαι, κανὲν μαῦρο τσεμπέρι γραῖας, ἰθαγενῶν ἀθηναίων φουσκαμένα πρὸς τὰ ὀπίσω πανταλόνια, φθάνοντα μέχρι τοῦ γόνατος καὶ μόνον, πολύχρωμοι κνημίδες ὑποκάτω, ἐμφανίζονται, κινοῦνται, σπεύδουν, βραδυποροῦν, διασχίζουν τὸν δρομίσκον, βυθίζονται εἰς τὰς λοιπὰς τῆς συνοικίας ἀτραπούς, λαβυρινθώδεις, στενὰς ἐπίσης ἀλλὰ ζωτικώτατας ἀρτηρίας, ὑπηρετούσας τὴν ἐρμαϊκὴν ταινίαν, τὴν Βλασσαροῦν, τὸν Ἅγιον Φίλιππον, τὸ Γεράνι, τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, τὴν λεωφόρον Πειραιῶς, τὰ μέρη τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀμαζαὶ ἢ κάρρα, παταγοῦν περιοδικῶς, κυλίνονται μὲ προσοχὴν, μόλις χωροῦντα νὰ περάσουν, καταλαμβάνοντα ὅλον τὸ πλάτος τοῦ δοκακιοῦ, μὲ τοὺς τροχοὺς τῶν συμπιζο-